

власть пропада за винаги, — отново започна да говори Тарторътъ.

Азъ мъчихъ тоя проклетъ народъ съ всички ужасни сръдства на Ада: драхъ му кожата, горихъ го въ адския огънь съ главата надолу, правихъ всичко, каквото мога, ала пакъ се изплъзна отъ моитѣ ржцѣ. А — ахъ! жестоко ще си отмжстятъ! Само веднажъ да го вкарамъ въ Ада!...

Господъ стана отъ своя златенъ тронъ.

Той бѣше развълнуванъ.

— Чакайте ме тука, обърна се той къмъ дяволитѣ. Ти, Петре, ела съ мене въ Рая.

Дяволитѣ отново се разфучаха и безъ да слушатъ думитѣ на Господа, пакъ се спуснаха да прѣслѣдватъ българитѣ.

Когато Господъ, придруженъ отъ свети Петра, влѣзе въ Рая, прѣдъ очитѣ му се прѣдстави неставала гледка. Една гжста, многобройна тълпа шумѣше, крѣщѣше и неспокойно се движеше. Това бѣха горди сѣнки, въ очитѣ на които блѣскаше неутолима жажда и гърдитѣ имъ се подигаха като прѣдъ буря. Отъ когато е започнало да се чува името българинъ, оттогава имаше сѣнки, които съ гордостъ се наричаха българи. Тукъ бѣха и славнитѣ български царе: Крумъ, Борисъ, Симеонъ, Калоянъ, Асѣнъ и всички други добри български държавници. Останалитѣ народности гледаха очудено и уплашено това небивало движение въ Рая.

Господъ се приближи къмъ тълпата. Погледна сърдито и съ гръмовенъ гласъ каза:

— Какво означава това, о българи? Или искате да ви пратятъ на вѣчни мъки за размирие?

Всички млъкнаха за мигъ. Тогава Царь Си-